

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku P. P., J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2015 r.,
skarg kasacyjnych organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2) zasądza od organu rentowego na rzecz P. P. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądza od organu rentowego na rzecz J. W. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r. zmienił zaskarżony przez odwołujących się wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 lutego 2013 r. wraz z poprzedzającymi go decyzjami organu rentowego w ten sposób, że stwierdził, iż P. P. jako były prezes zarządu nie odpowiada za zobowiązania I. Spółki z o.o. w P., powstałe wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. w łącznej kwocie 32.147,84 zł za okres od lipca 2006 r. do sierpnia 2006 r., a

J.W. jako były prezes zarządu nie odpowiada za zobowiązania I. Spółki z o.o. w P., powstałe wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. w łącznej kwocie 277.985,86 zł za okres od września 2006 r. do kwietnia 2007 r.

Organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego:

- art. 116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa w związku z art. 23 ust. 1 i art. 31 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych „poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, iż odwołujący jako członkowie zarządu spółki I. Sp. z o.o. w okresach i kwotach wskazanych w zaskarżonych decyzjach organu rentowego z dnia 20 grudnia 2010 r. nie ponoszą odpowiedzialności subsydiarnej za zobowiązania spółki, gdyż nie zachodziły w okresie pełnienia przez nich funkcji członka zarządu przesłanki do ogłoszenia jej upadłości”,

- art. 116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa w związku z art. 23 ust. 1 i art. 31 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych „poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, iż zgromadzony materiał dowodowy (dokumentacja finansowa dot. spółki I.) odzwierciedlała w pełni jej faktyczną sytuację obrazującą dokładne wskazanie „czasu właściwego” do zgłoszenia przez odwołujących wniosku o ogłoszenie jej upadłości i tym samym spełnienie jednej z przesłanek egzoneracyjnych, uchylającej ich odpowiedzialność za długi składkowe spółki”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że odwołujący się odpowiadają za zobowiązania I. Sp. z o.o. w P., powstałe wobec organu rentowego w łącznych kwotach i okresach wskazanych w decyzjach ZUS z dnia 20 grudnia 2010 r. oraz o zasądzenie od odwołujących się kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wnieśli o odmowę przyjęcia jej rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w przypadku przyjęcia do

rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz każdego z odwołujących się kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci

naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania już z uwagi na to, że z uzasadnienia podstaw kasacyjnych i wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że naruszenie wskazanych tam przepisów prawa materialnego polegało faktycznie nie na ich błędnej wykładni, lecz na zastosowaniu w ustalonym przez Sąd drugiej instancji, a kwestionowanym przez skarżącego stanie faktycznym. Kwalifikowanie określonych dowodów jako wiarygodnych i wystarczających z punktu widzenia ustalenia podstawy faktycznej podlega swobodnej ocenie sądu właściwego do rozstrzygania w określonej sprawie, a kwestionowanie w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd powszechny jest wyraźnie wyłączone na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tego punktu widzenia takie zarzuty skargi kasacyjnej, które mają na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na ich sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. nie mogą stanowić usprawiedliwionej podstawy skargi, co siłą rzeczy uniemożliwia stwierdzenie, że skarga oparta, tak jak w niniejszej sprawie, wyłącznie na takich zarzutach podlegałaby uwzględnieniu, wprost wykluczając możliwość uznania jej za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).

